A°. 1841. N°. 101.

VRIJDAG, DEN 17 DECEMBER.

Surinaamsche Courant.

Gouvernements Secretarij.

Paramaribo, den 16 December 1841.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 13 dezer maand, No. 1799 | 1448, is aan de gemanumitteerde MARIA van GOUDENSTEIN en hare Kinderen CLAAS FREDRIK JULIUS, JOHANNIS FREDRIK FRANÇOIS, en JOHAN ADOLPH van GOUDENSTEIN, toegestaan, om bij den door hen gevoerd wordenden familie-naam, dien van GADDUM te voegen, en zich alzoo te noemen en te teekenen:

MARIA van GOUDENSTEIN GADDUM,
CLAAS FREDRIK JULIUS van GOUDENSTEIN GADDUM,
JOHANNIS FREDRIK FRANÇOIS van GOUDENSTEIN GADDUM; en
JOHAN ADOLPH van GOUDENSTEIN GADDUM.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. de VEER.

Gouvernements Secretarij.

Paramaribo, den 16 December 1841.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 14 dezer maand, No. 1801 | 1445, is bepaald, dat de Heer H. van EMDEN, Lid van het Geregtshof, over het jaar 1842, zal continueren als Lid van het Collegie van Commissarissen over het Departement der Onbeheerde Boedels.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. de VEER.

Gouvernements Secretarij.

Paramaribo, den 16 December 1841.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 14 dezer maand, No. 1802 | 1446, is de *Commissie uit het Geregtshof tot de Kleine Zaken*, over het jaar 1842, te zamen gesteld uit de Heeren:

Mr. J. H. de FRIDERICI, als *Voorzitter*.
F. PEPPARD, en
Mr. G. de MEINERTZHAGEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. de VEER.

Gouvernements Secretarij.

Paramaribo, den 16 December 1841.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 14 dezer maand, No. 1803 | 1447, zijn onder het Voorzitterschap van den Administrateur der Financien, tot Leden in de Commissie ter bepaling van den waarde der Producten, waarnaar de *Uitgaande Regten* over 1842, moeten worden berekend, benoemd:

Uit de Ambtenaren,

De Heeren J. HELB, *Koloniaal Ontvanger* en *Betaalmeester*;
R. H. ESSER, *Havenmeester*; en
F. C. COBLIJN, *Secretaris ad interim van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der Onbeheerde Boedels*.

En uit de Ingezetenen:

De Heeren J. C. de CORDUA FREUDENBERG.
J. BENT.
L. D. de van DOMMEL.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. de VEER.

Gouvernements Secretarij.

Paramaribo, den 16 December 1841.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. [illegible] dezer maand, No. 1804 | 1448, [illegible] in de Commissie tot de *Patenten* [illegible] dat jaar, in die functien voor het [illegible] jaar gecontinueerd.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. de VEER.

Gouvernements Secretarij.

Paramaribo, den 16 December 1841.

(43871) Alzoo J. C. de CORDUA FREUDENBERG, Administrerende de Plantaadjen *Livonia* en *Beudslust*, beide gelegen in de *Matappica Kreek*, zich bij requeste aan Ons heeft geadresseerd, met verzoek om de Slaven *Pedro* en *Coba*, van den naam van de eerstgemelde op dien van de laatstgemelde Plantaadje over te doen schrijven.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al degenen, die vermeenen mogten redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal, zoodanig worden gedisponeerd als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. de VEER.

Burgerlijke Stand.

Paramaribo, den 16 December 1841.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: FREDERIK CORNELIS van RUSSEL en FREDERIKA SOPHIA SAM.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Mengelingen.

De Regimentsstandaard.

Het was in die bloedige dagen, toen de oorlog met al hare verschrikkelijkheden zich over Polen uitstrekte; de onverzoenlijke dood en het ijsselijkste Bloedbad waarde door de gelederen der soldaten, die met eenen trotschen voet, de overblijfselen der oogst aan hunne blinde woede opofferden; de dood zemelde hunne schreden, in de eene hand eene seis en in den anderen den lauwerkrans dragende, en boven hunne hoofden zweefden wolken van roofvogels, de gewone medgezellen der overwinning, die in menigte het feest der begrafenis hielpen vieren.

Paulowitz, een oud soldaat onder koning Stanislaus, hoorde uit zijne hut dagelijks het gedonder der moordende kanonnen, het gekletter der wapenen, de kreten der overwinnaars, en het reochelen der stervenden, aan menschelijke hartstogten opgeofferd wordende vrienden en vijanden; maar des avonds verdoofde elk geraas. De triomfgezangen, het trompetgeschal der overwinnaars, werd door eene ijsselijke en diepe stilte vervangen. Slechts eene enkele windvlaag voerde in den hut des ouden krijgers hem de hartverscheurendste klagten, de laatste zuchten der stervenden, eenige lappen van vanen, door het bloed hunner verdedigers bespat, en eenige dikke rookwolken toe.

» Kom, mijne dierbare Kavrina, " zegt de grijsaard tot zijne dochter, met zijne verkleumde hand de greep zijns degens vattende, » kom, mijn kind, laat ons onze ongelukkige broeders bijstaan; laat ons deze onversaagde krijgslieden, zoo mogelijk, aan den dood ontrukken, verzachten wij hunne doodsangsten; verschijn gij, voor hunne oogen als eene vertroostende engel, die de zielen der regtvaardigen aan het Opperwezen opdraagt.

Aldus sprak Paulowitz, terwijl zijne dochter in eene mand van biezen, het weldadige pluksel en eenige heilzame kruiden bijeen pakte. De oude, op den arm zijner dochter leunende, en in zijne linkerhand het patriotische zwaard houdende, rigt zijne schreden naar het slagveld.

De sneeuw bedekte den grond, groote zwarte plekken, duidden op deze plaats van jammer en ellende de door vuur en staal te weeg gebragte verwoestingen aan. De blinkende helmen der ruiters schitteren in de bleeke stralen der maan, de [illegible] bajonetten der voetknechten, en de [illegible] klingen der huzaren, ontegensprekelijke bewijzen der nietigheid en vergankelijkheid van 's menschen weelde en grootheid. Een indrukwekkende schouwspel trok Paulowitz blikken, slechts nog een stuk geschut stond op het midden van het slagveld, rondom door de gesneuvelde helden, die het bediend hadden, bezaaid; nog brandde deszelfs lont, en scheen als eene laatste hulde der ongelukkigste dapperheid, zijnen moordenden glans ter hunner verlichting uit te spreiden. Paulowitz begroette met eenen eerbiedigen blik deze groep, en zette zijne nasporingen voort. Doch de dood had overal zijne koude vleugelen uitgespreid, niet het minste geluid kon het naauwlettendst oor in deze diepe eenzaamheid vernemen. Reeds was Paulowitz, met een bedrukt gemoed, van voornemen door Kavrina verzeld, naar zijne eenzame strohut terug te keeren, toen een steunend geluid, uit een hoop gesneuvelde Russische grenadiers, zijne opmerkzaamheid tot zich trok. Met veel krachtinspanning gelukte het Paulowitz den ongelukkige gekwetste van zijne doode kameraden te bevrijden. Het was een jong grenadier-officier. Met behulp van eenige boeren bragt hij hem naar zijne woning en verzorgde hem met de teederste en hartelijkste toegenegenheid. — » Paulowitz, Kavrina, " zegt, na eenige uren rust genoten te hebben, de jonge officier, » ik ben doordrongen van dankerkentenis; uwe onschatbare diensten mij bewezen, verdienen eene uitstekende belooning. Ik bezit niets dan eenen degen en [illegible], [illegible] prooi ik weldra zijn zal, belet mij uwe weldaden naar behooren te erkennen. Neem, hem, Paulowitz, bij aan eenmaal het huwelijksgeschenk uwer dochter, en de oorzaak uws geluks zijn. Maar beloof mij, ja zweer mij zelf op uwe eer, mijne laatste begeerte, die ik u zal doen kennen, getrouw te zullen volbrengen."

» Ik zweer het!" riep Paulowitz.

» Luister: ik verlang, bij den ingang uwer hut, gekleed in de uniform, welke ik thans draag, begraven te worden. Slechts een-

eenvoudige steen moet mijne grafplaats dekken, waarop gij deze woorden zult laten beitelen: *Hier rust Iwan!... Hij is daar!...* Gij begrijpt mij, Paulowitz, ik verlaat mij op uw woord van eer." Weinige uren na diens plegtigen eed, blies de jonge krijgsman zijn' laatsten adem uit. De oude soldaat, getrouw aan zijn gegeven woord, voldeed stiptelijk aan de laatste begeerte des overledenen, en liet de zinsnede: *Hier rust Iwan! Hij is daar!..* op den steen uithouwen.

Reeds ontkiemden eenige grasscheutjes op het graf en reeds driemaal had de schoone Kavrina bij de wederkeerende lente een krans van eikenloof op den begraafsteen neêrgelegd, toen het gekletter van wapenen, de doordringende toonen van pauken en trompetten andermaal de rust der vreedzame bewoners dezer streek kwam storen. Paulowitz, die op het gezigt van de oude en geliefde standaarden, op eenmaal in de jaren zijner jongelingschap en den drom zijner herinneringen scheen te herleven, aan de deur zijner strooihut gezeten, oogde de lange kolonnes infanterie, die zijne blikken voorbijtrokken, met belangstelling na; eene afdeeling scheen bijzonder zijne opmerkzaamheid te trekken, en zijne vreugde te matigen; dezelve bestond uit een aantal oude soldaten; hunne ernstige en sombere gestalten schenen de duidelijkste kenteekenen der schaamte en moedeloosheid aan te duiden, hunne geslotene gelederen schitterden slechts door hunne blinkende wapenen; doch zij hadden geen vaandel. Een langdurig geroffel, het teeken der halte, deed zich hooren. De soldaten ontdeden zich van hunne wapenen, om rust te genieten, en eenige officiers verzamelden zich om Paulowitz, die, met zijne oude Poolsche uniform prijkende, hun uitvoerig zijne gemaakte veldtogten en de roemrijke daden van zijnen vorst verhaalde. Eensklaps blikt een der officiers met verwondering op den steen, die den ingang der hut versiert, en leest luid deze geheimzinnige woorden: *Hier ligt Iwan!..: Hij is daar!..* Getroffen door deze belangrijke ontdekking, bestormt hij den ouden Paulowitz met vragen en als door een plotseling voorgevoel bezield, zegt hij tot de verzamelde soldaten: »Vrienden! de hemel geeft ons heden de glorie onzer wapenen weder; de vijand is niet in het bezit onzer roemrijke vaan! Iwan! onze dappere spitsbroeder, heeft de eer van ons regiment tot in zijne diepe grafplaats bewaard. *Hij is daar!..:* Soldaten, help mij!"

Duizend bajonetten, duizend degens zijn terstond naar de rustplaats des helds gewend, eindelijk stuit het staal op zijne beenderen. Een officier valt op de knieën, en haalt de capotjas van den grenadier uit het graf, en eindelijk ziet men den Moscovischen adelaar, blinkende, even als op den dag des gevechts, uit zijnen boezem te voorschijn komen. De soldaten, door eene onwillekeurige ontroering gedwongen, presenteren hun geweer, de trommels roffelen, de officieren kussen den degen des helds en weldra herneemt de geliefde standaard, zegepralende in het midden der verrukte krijgslieden, de plaats weder in, die hij weleer besloeg.

Paulowitz, door den Czaar luisterrijk beloond, zag zijne hut in eene kostbare legerplaats herscheppen, en bleef voortdurend de asch van den jongen held bewaken.

Iwans degen, bij het regiment op hooge waarde geschat, werd de bron van menige edele daad; want de dapperste was deszelfs bezitter. De teedere Kavrina, bij de keizerin Catharina ten hove geroepen, huwde met eenen rijken landeigenaar. Op deze wijze werd dus de door Iwan op zijn doodbed voorzegde belofte vervuld, daar zijn degen het bruidsgeschenk van Kavrina, en de aanleidende oorzaak des geluks van Paulowitz werd.

De Twee Vrienden.

»Wij blijven vrienden tot eeuwig, tot onze vriendschap duren, al is het ook dat de oceaan tusschen u en mij ligt en scheiden ons bergen en rivieren, toch blijven wij nogtans vrienden; vriendschap tot onze leus!" Deze woorden hoorde ik schier alle dagen, toen ik mij, nog op de kostschool bevond, en degene die deze woorden tot mij sprak was Adolf, mijn schoolmakker, de zoon van den rijken bankier S. te R. Wij waren beiden van gelijken ouderdom, in ons achttiende jaar; het leven waarvan onze kleederen gemaakt waren was van dezelfde kwaliteit, ons zakgeld was gelijk; wij leerden beiden alles wat er te leeren was; dus — wij waren [illegible] alks. Onze [illegible] kander, [illegible] eeuwige vriendschap, klommen [illegible] en [illegible] weg, hij naar R. en [illegible].

De [illegible] geplant [illegible] bleef [illegible]; hij bezocht [illegible] geren: wij [illegible] de maan [illegible] met de verzekering, dat [illegible] zou.

Eenige jaren verliepen er aldus; de tijd, die alle dingen doet vergaan, deed aan onze vriendschap geene afbreuk. Adolf's vader stierf en [illegible] bekleedde zijns vaders plaats op het kantoor; [illegible] tonnen gouds en eenige stuivers minder, bedroeg hetgeen Adolf erfde. Ook mijn vader was den weg van alle vleesch gegaan, doch had mij slechts weinig nagelaten, zoodat ik blijde was een klein postje bij een der landsbureaux door voorspraak gekregen te hebben. Eens, toen ik mij des morgens in het koffijhuis, hetwelk ik gewoon ben van tijd tot tijd te bezoeken, bevond, las ik in de Haarlemsche Courant deze huwelijks-aankondiging:

»Getrouwd: Adolf S. met Jonkvrouwe G. A. van Hoogenheuvel."

»Adolf getrouwd!" riep ik, terwijl ik van verbazing een glas Madera van eenen heer, die naast mij zat, omver smeet; »en mij zulks niet gemeld! — Excuseer, mijnheer! — Jan! een glas Madera aan mijnheer — Mij niet eens gemeld, dat hij gehuwd is. Misschien heeft hij het vergeten, de brief kan wel verloren geraakt zijn. Ik wil hem toch feliciteren en met eens zien wat voor slag van een wijfje hij heeft opgedaan!"

Reeds den volgenden dag vertrok ik naar R. en toen ik aldaar aangekomen was, reed ik naar het groote hardsteenen huis, hetwelk mijn vriend bewoonde.

De livereiknecht, die mij open deed, hield mij tegen, toen hij zag, dat ik den marmeren trap, die naar de zaal leidde, opvloog. »Ik zal u aandienen. Uw naam, mijnheer?"

»Johan Westburg," zeide ik. De knecht opende de deur en deed mij in de prachtig gemeubileerde zijkamer gaan, zeggende: dat hij mij bij zijnen heer zoude aandienen.

»Adolf zal vreemd opkijken als hij mij ziet," dacht ik bij mij zelven, »nu zal ik hem eens duchtig de les lezen, getrouwd zonder mij een jota daarvan gemeld te hebben." Na een groot kwartier wachtens verscheen Adolf eindelijk, en terwijl hij mij [illegible] drukte, meende ik duidelijk de woorden »het is mij aangenaam u te zien, maar het zoude mij nog aangenamer zijn, wanneer gij weggebleven waart!" te lezen.

»Wel, duivelsche jongen! getrouwd en mij er niets van gemeld?" riep ik.

»Ik had het zeer druk, Johan! gij kunt begrijpen."

»Ja! ja! nu ik neem het u volstrekt niet kwalijk, Adolf! maar kom aan! laat mij uwe jonge vrouw eens zien; het is dus een adellijk meisje! wel, gij kunt begrijpen dat ik van verlangen barst om haar te zien."

»Als gij boven wilt gaan, hebt gij slechts te volgen, maar ik heb gezelschap."

»Dat is [illegible] vreugd."

»Ja, maar... wat ik zeggen wil, het is juist geen gezelschap dat u bevallen zal — het zijn alle [illegible] mijne vrouw, de voornaamsten uit de stad."

»Welnu!" riep ik, »ik kom ook niet om het gezelschap dat bij u is, maar om u en uwe vrouw."

»Hoor eens, Johan," begon mijn vriend weder, »gij zijt op een bureau en een chef van hetzelve bevindt zich in het gezelschap, ik weet niet of gij..."

»Adieu, Adolf," riep ik, want ik merkte duidelijk, dat hij mij niet gaarne in het hoog adelijk en edel achtbaar, en weledel gezelschap dat ten zijnen huize vergaderd was wilde introduceren. — Zeer te ontevreden sprong ik weder in het rijtuig, dat mij naar Amsterd. bragt.

Twee maanden waren er sedert dit blijk van eeuwige vriendschap verloopen, toen ik mij met een meisje, schoon, maar arm, de dochter van wijlen eenen dorpspredikant, in den echt begaf.

Ik schreef zulks aan mijnen vriend, en kreeg van hem eenen brief vol gelukwenschingen, maar het slot »voor eeuwig uw vriend" was in »uwen dienstw. dienaar en vriend" veranderd.

Na eene echtverbindtenis van ruim een half jaar, besloot ik met mijne echtgenoote eens een uitstapje [illegible] buiten de stad, en een paar dagen bij vriend Adolf door te brengen. Vriendelijk werd ik door hem, beleefd door zijne adellijke echtgenoot ontvangen.

»Gij moet blijven dineren!" riep hij »dat wil ik volstrekt!"

»Dat was mijn plan ook," zeide ik, »en wij blijven twee dagen bij u logeeren."

Adolf zag zijne echtgenoote aan. »Wij wachten reeds logies!" zeide zij; »gij weet, Adolf! dat de graaf van Hoogenstein en zijne familie elk oogenblik kan aankomen."

»Parbleu! dat 's waar ook; jongen! dat spijt mij," zeide Adolf, »maar op een' anderen keer zal het mij aangenaam zijn."

»Loop naar den duivel!" dacht ik bij mij zelven, doch zeide: »Vaarwel, Adolf! mevrouw uw dienaar!" ik maakte eene buiging, nam mijne vrouw onder den arm en vertrok; schreef geene brieven meer aan Adolf en ontving er ook geenen.

Een oude gierige oom mijner echtgenoot is gestorven, en daar hij er toch niets aan had om zijne schatten in de doodkist mede te nemen, heeft hij ons in derzelver bezit gesteld; ik ben thans rijk en zal weldra vrienden verkrijgen, talloos als het zand der zee; terwijl ik dit schrijf, houdt eene prachtige equipage voor mijne woning stil; Adolf en zijne echtgenoot klimmen uit het rijtuig, vliegen verheugd in mijn vertrek, noemen mij hunnen vriend, verzoeken de vriendschap mijner echtgenoot, die zij allerbevalligst vinden en kussen mijne kinderen die zij engeltjes noemen. — Oom zaliger! gij deed wel, rijkdommen bij een te schrapen; want uwe schatten hebben mij mijn' vriend terug gegeven en hem zelfs zijne echtgenoot in mijne armen gevoerd. Wij zweren elkander thans weder eeuwige vriendschap.

Advertentiën.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financiën, zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Heere Schoot bij Nacht, Gouverneur Generaal, der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, aan de minst inschrijvende besteden: DE VERDERE VOLTOOIJING VAN EEN DER NIEUW TE BOUWEN OFFICIERS WONINGEN IN HET FORT *ZEELANDIA*, MET BIJLEVERING DER DAARTOE BENOODIGDE MATERIALEN, op de konditien en voorwaarden, welke voor de gegadigden ten kantore der Financiële Administratie ter inzage liggen; alwaar de verzegelde inschrijvingsbilletten zullen worden aangenomen, tot Maandag den 20 dezer maand, des middags ten *twaalf* ure.

Paramaribo, den 16 *December* 1841.

De Administrateur voornoemd,

[illegible]

TOONEEL-GENOOTSCHAP

THALIA.

Het BESTUUR brengt ter kennis der Ingezetenen, dat de Lijst van inteekening voor

VASTE ZITPLAATSEN

in het Tooneel-Gebouw, op de avonden der Representatiën, gedurende het aanstaande jaar 1842, ten huize van den Secretaris gereed ligt; en dat de voorwaarden van inteekening gelijk blijven aan die van het loopende jaar.

De genen, welke zich reeds voor dit jaar geabonneerd, hebben de voorkeur op dezelfde Zitplaatsen, en kunnen zich daartoe aanmelden tot Vrijdag den 24sten dezer maand e. h.; — terwijl na dien tijd de overblijvende plaatsen door een ieder zullen kunnen worden besproken, tot Vrijdag den 31 December e. h., en wel dagelijks van 's morgens 8 tot 's namiddags 2 ure.

Paramaribo den 16 *December* 1841,

Op last van het Bestuur,

De Secretaris,

(43876) RAWESENHAGEN.

Wordt te Huur of te Koop gevraagd:

Eene *HUISMEID* van goed gedrag. — Adres ter dezer Drukkerij. (43877)

Ter Drukkerij van [illegible] & CAMPS.